

קואקואק הברווז

הייתה זו חווה חקלאית ובה חיות רבות. היו שם סוסים וסוסות עם סייחים, פרים ופרות עם עגלים, היו גם תיישים ועזים וגדיים. חיו גם חזיר וחזירה עם חזרזירים.

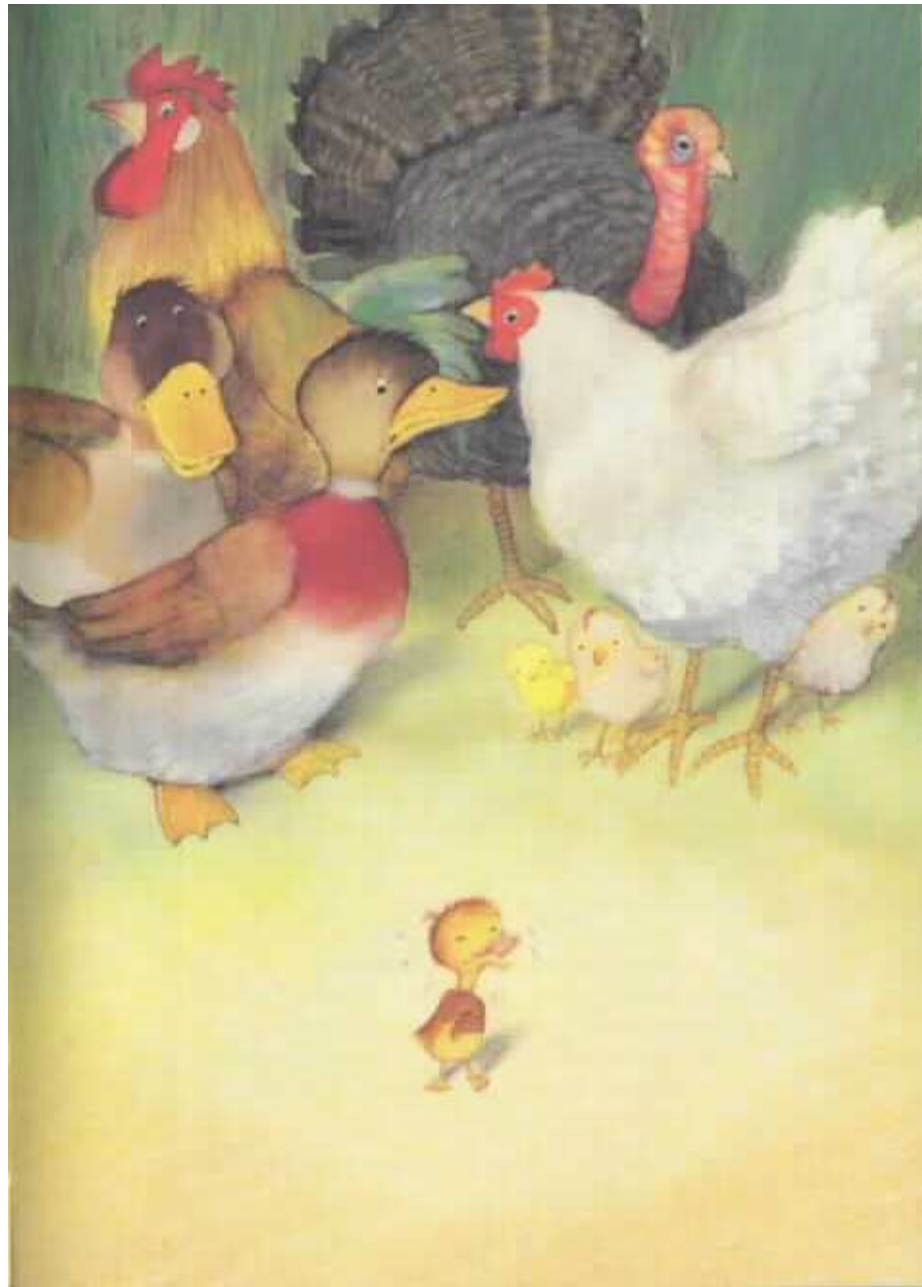
בקרבת הבית, שם איפה ששיחקו הילדים, היה לול גדול. אבל לא רק תרנגולות חיו שם, אלא גם תרנגולי הודו ואווזים ואפילו זוג טווסים. כולם עם האפרוחים שלהם.

חיה שם גם משפחת ברווזים: מר ברווז וגברת ברווזה. זאת הייתה המשפחה החמודה ביותר, כי בדיוק בקעו מהביצים ברווזונים קטנים. הם היו צהובים לגמרי, בעלי פלומה רכה ונראו כמו כדורי צמר גפן צהוב.

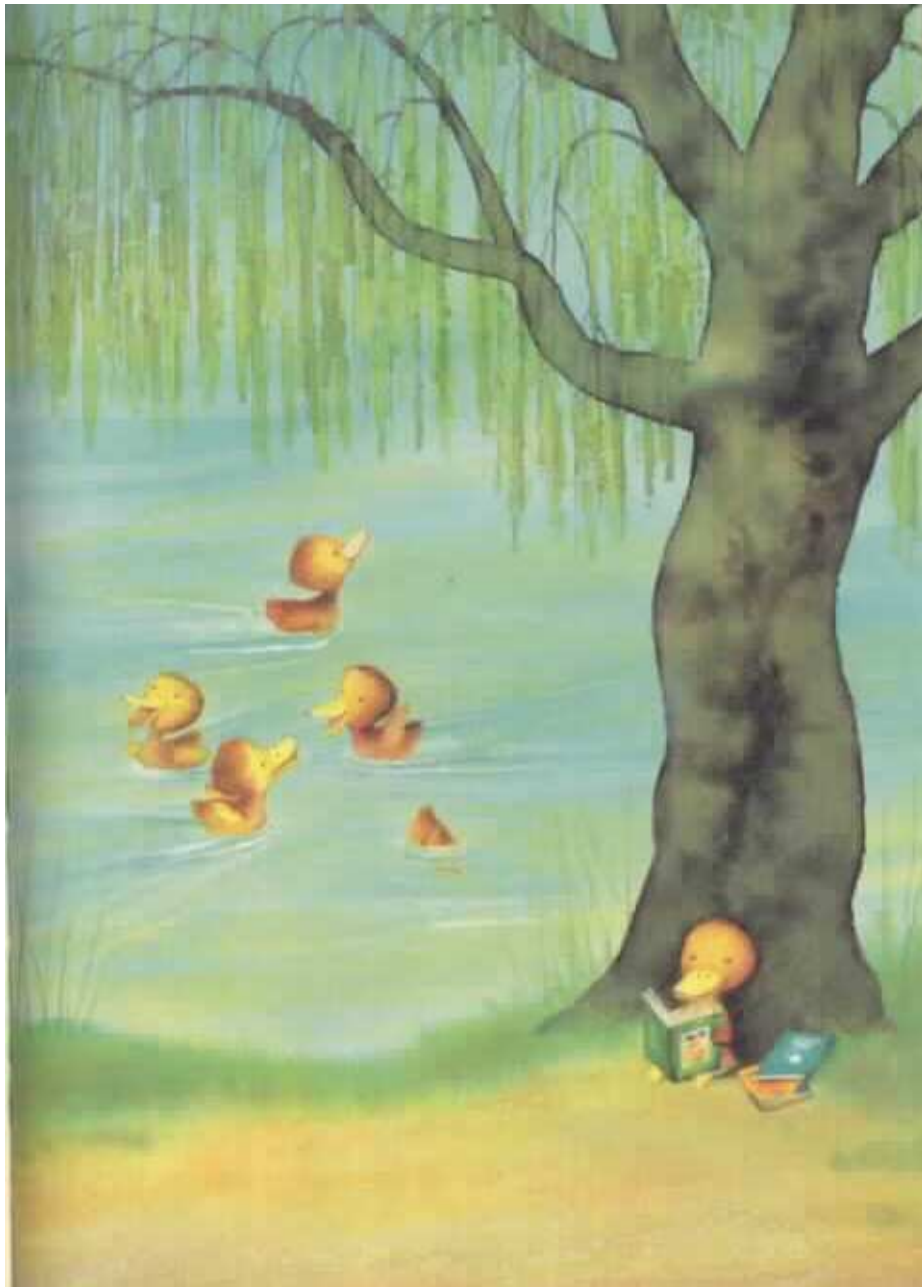
הסיפור שלנו מתחיל ביום חשוב מאוד בשביל משפחת הברווזים. הוא היה כל כך חשוב שהם החליטו לחגוג אותו בקהל רב.

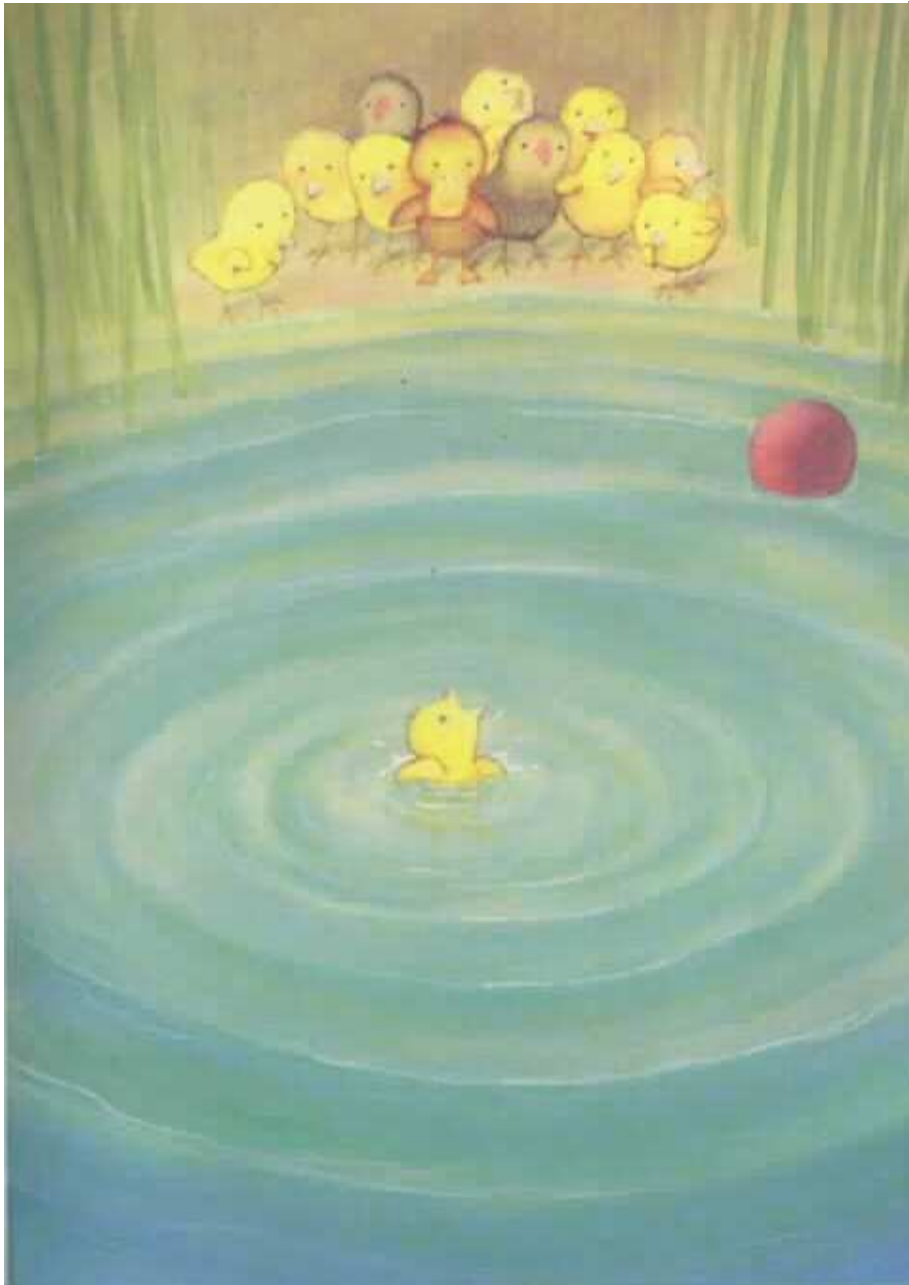
כל האבות והאמהות הברווזים סבורים תמיד שהצאצאים שלהם, הברווזונים, הם היפים והמוצלחים ביותר בעולם. כך גם חשבו אבא ואמא הברווזים של המשפחה שלנו. ולכן הם החליטו על חגיגה גדולה ביום בו הברווזונים ישחו בפעם הראשונה במים. הם הכינו יפה את פינת הברווזים בלול העופות. היה שם שולחן מלא עוגות תירס שנועדו לאורחים, כאשר הם יחזרו משפת הבריכה. התושבים האחרים של הלול הכינו גם תזמורת שנגנה כאשר הברווזים צעדו בסך אל הבריכה. בדרך הם שרו: "למים, למים הולכים כולנו..!" על שפת הבריכה עמדו דגלונים קטנים, בדיוק במקום בו הברווזונים אמורים היו להיכנס למים. אמא אווזה נתנה נשיקה לקואק הקטן ו"פלופ", הנה הוא כבר טבל במים ושחה במרץ. אחריו בא קואקו הקטן וכבר לא נשמע אלא "פלופ ופלופ! פלאפ ופלאפ!" וכך עם כל יתר הברווזונים.

אבל כשהגיע התורו של קואקואק הדברים
התנהלו כבר אחרת לגמרי. אמא נתנה לו נשיקה
ונשמע שוב "פלופ" אבל מיד אחר כך "יייי!" גדול
וקואקואק ברח לחוף.
כולם מסביב רצו לדעת מדוע. "מה קרה לך? מה
אירע? נשך לך אולי איזה דג?"
אבל קואקואק רק בכה: "המים הם גועליים! הם
רטובים וקרים! זה לא בשבילי! לא אכנס לשם
בשום אופן, לא יותר! בררר, כמה קרררר!"
והוא רץ הביתה.

אמא ברווזה כל כך התעצבה שרצתה כבר לבטל את החגיגה. אבל אבא ברווז אמר: "לא, אחרים נכנסו למים באומץ ולא אמרו מילה. למה שלא יחגגו. לא בא בחשבון!" לקווקואק לא היה אכפת. הוא חשב רק על דבר אחד – לא להיכנס יותר למים. עבר זמן, אבל הוא עמד על שלו. האחים של קווקואק שחו כל היום בבריכה, טבלו את ראשם במים כדי להפחיד את הדגים, שיחקו במחבואים בין קני הסוף, צחקו ונהנו מאוד. וקווקואק ישב תחת העץ וקרא. הוא קרא סיפורים על הברווזון המכוער ועל פטר והזאב. הוא היה כל הזמן לבד ולא היו לו חברים.

אבל יום אחד עבר לידו אפרוח ואמר: "אני פיפס.
אולי נשחק בשודדים ושוטרים?" וכך היה. שניהם
שיחקו יפה כל היום, ואליהם הצטרפו עוד אפרוחים
של ההודים ואוזה קטנה אחת ובסוף התאספו כל
כך הרבה אפרוחים שאפשר היה לארגן שתי
קבוצות כדורגל.

כך קם מועדון הכדורגל של עופות. הם שיחקו בכל
יום אחר הצהרים.

יום אחד קרה שפיפס, שהיה שוער, החמיץ כדור,
שלמעשה צריך היה לתפוס בקלות. כולם לעגו לו.
"אפרוח בלי ידיים! אפרוח בלי ידיים!"

פיפס התעצבן. הוא תפס את הכדור תחת כנפו
ורץ. אפילו לא הביט לאן. הוא כעס כל כך שלא
שכלל לא הרגיש שהוא מתקרב לבריכה ו"פלופ"
הנה זה קרה!

כשפיפס הרגיש שהוא במים הוא התחיל לצרוח:
"אני לא יודע לשחות! עזרו לי!"

אבל גם האפרוחים האחרים לא ידעו לשחות! לא אפרוחי התרנגולת ולא אלה של ההודים והאווזים היו עוד רחוק. קואקואק לא יכול היה להשאיר את ידידו בצרה. הוא קפץ באומץ למים ונשמע רק "פלופ! פלופ!" והנה פיפס היה כבר על החוף. רק שקואקואק לא רצה כבר לצאת מהמים. היה כל כך נעים שם, קריר אחרי המשחק המעייף בשמש חמה.

מי שרק עבר ליד הבריכה לא היה יכול לנתק את מבטו. כל כך משעשע היה המראה: על קרש אחד ישבו אפרוחי תרנגולת וההודים והוא נמשך על ידי שני אווזים קטנים. הכל לפי תכנונו של קואקואק, שרק עכשיו הבין כמה טוב לשחק במים!